

Arrest

nr. 254 676 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Welgelegenstraat 11
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2021 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat verzoeker op 7 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Noorwegen, op 31 maart 2016 in Italië, op 7 oktober 2016 in Zwitserland, op 17 oktober 2016 een verzoek in Duitsland en op 12 september 2017 een verzoek in Frankrijk.

Op 18 december 2020 werd verzoeker gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaarde dat hij in februari 2015 Ethiopië verliet en via Soedan en Libië Italië bereikte. Via Duitsland zou hij zijn doorgereisd naar Noorwegen en daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, maar na ongeveer vijf maanden zou hij zijn teruggestuurd naar Italië in het kader van de Dublinprocedure. Vervolgens zou hij naar Zwitserland, Duitsland en Frankrijk zijn gereisd en in Frankrijk en Duitsland zou hij dan een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, in Duitsland zou hij in de Dublinprocedure zijn terechtgekomen en in Frankrijk zou hij zijn afgewezen. Hij verklaarde dat hij van mei tot december 2019 illegaal in België verbleef en door de Belgische autoriteiten met het vliegtuig naar Frankrijk werd teruggestuurd in het kader van de Dublinprocedure. Hij verklaarde dat hij vier dagen later met de trein weer naar België reisde.

Verzoeker werd door de Belgische autoriteiten aan Frankrijk overgedragen.

Verzoeker verklaarde ongehuwd te zijn, maar sinds februari 2019 een relatie te hebben met mevr. K. N., 28 jaar, met de Belgische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. Hij verklaarde geen kinderen te hebben. Hij zou een halfbroer hebben die in Duitsland een lopende procedure voor het bekomen van internationale bescherming heeft. Hij verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op de vraag waarom hij besloot in België om internationale bescherming te verzoeken, antwoordde verzoeker dat hij niet om een specifieke reden naar België kwam.

Hij uitte verzet tegen een terugkeer naar Frankrijk omdat hij aldaar werd afgewezen. Hij verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Op 30 november 2020 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Franse instanties op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III Verordening.

De Franse autoriteiten stemden op 7 december 2020 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III Verordening.

Op 19 januari 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26^{quater}), afgegeven. Die beslissing werd op 27 januari 2021 betekend. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: A. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)1992

geboorteplaats: Cefadera

nationaliteit: Ethiopië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. A. (...), verder de betrokkene, die verklaart de Ethiopische nationaliteit te hebben, diende op 06.11.2020 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort en zijn identiteitskaart werd afgenomen.

Op 18.12.2020 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in februari 2015 Ethiopië verliet en via Soedan en Libië Italië bereikte. Hij verklaarde dat hij via Duitsland doorreisde naar Noorwegen en daar een verzoek om internationale bescherming indiende, maar na ca. vijf maanden werd teruggestuurd naar Italië in het kader van de Dublinprocedure. De betrokkene verklaarde dat hij vervolgens naar Zwitserland, Duitsland en Frankrijk reisde en in Frankrijk en Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat hij in Duitsland in de Dublinprocedure kwam en in Frankrijk werd afgewezen. Hij verklaarde dat hij van mei tot december 2019 illegaal in België verbleef en door de Belgische autoriteiten met het vliegtuig naar Frankrijk werd teruggestuurd in het kader van de Dublinprocedure. De betrokkene verklaarde dat hij vier dagen later met de trein weer naar België reisde. Het administratief dossier van de betrokkene bevestigt dat hij door de Belgische autoriteiten aan Frankrijk werd overgedragen.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffer toonde aan dat de betrokkene op 07.10.2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Noorwegen, op 31.03.2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, op 07.10.2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland, op 17.10.2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en op 12.09.2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Op 30.11.2020 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties op basis van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Franse autoriteiten stemden op 07.12.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 18.12.2020 gehoord en verklaarde ongehuwd te zijn, maar sinds februari 2019 een relatie te hebben met K. N. (...), vrouw, 28 jaar, met de Belgische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Volgens zijn verklaringen heeft hij een halfbroer die in Duitsland een lopende procedure voor het bekomen van internationale bescherming heeft. Hij verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niet om een specifieke reden naar België kwam. Hij gaf aan dat hij niet wenst terug te gaan naar Frankrijk omdat hij er al werd afgewezen. De betrokkene gaf aan in goede gezondheid te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Franse instanties stemden op 07.12.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 60/2013: “de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Frankrijk omdat hij er al werd afgewezen. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wijzen erop dat Frankrijk verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We wensen te verwijzen naar het in 2020 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk ("Asylum Information Database - Country Report: France - 2019 Update" van Laurent Delbos), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2020 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

In het rapport wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen op dezelfde manier worden behandeld als de reguliere verzoeken. Het rapport maakt melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen, met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen (blz. 52-53). Het toont echter niet aan dat Dublin-terugkeerders worden uitgesloten van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

In verband met opvang wijzen we erop dat volgens het meest recente AIDA-rapport de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("Hébergement d'Urgence Dédié aux Demandeurs d'Asile"- HUDA, PRAHDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("Centres d'Accueil et d'Examen de Situation Administrative, CAES) heden een totale capaciteit kennen van 98.564 plaatsen (blz. 88), hetgeen een stijging betekent ten opzichte van 2018 (86.592). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra zijn gericht op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (blz. 89). Het rapport stelt dat ondanks de uitbreiding van de opvangcapaciteit en het in het leven roepen van nieuwe soorten opvangcentra, er in bepaalde regio's grote problemen blijven bestaan wat betreft opvang voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 90-91). Hieromtrent wensen we op te merken dat de uitvoering van het nationale opvangsysteem volgens het rapport beoogt om zo veel mogelijk te voorkomen dat verzoekers geen opvang krijgen, maar dat lacunes op het vlak van capaciteit blijven bestaan (blz. 89). Daarnaast verwijzen we ook naar een decreet van de Franse autoriteiten (d.d. 01.06.2018) dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag voor verzoekers om internationale bescherming die toegang hebben tot de materiële opvangvoorzieningen maar nog geen plaats hebben kunnen verkrijgen in het nationale systeem van opvang (<http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/france-increase-allowance-asylum-seekers-without-accommodation>, 01.06.2018). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Volgens het rapport zijn de omstandigheden in de CADA toereikend en is er geen sprake van overbevolking. Het rapport stelt dat deze centra proper zijn en voldoende sanitaire faciliteiten hebben en het personeel is opgeleid (blz. 91-93). Wat de noodopvangcentra betreft, stelt het rapport dat de

omstandigheden er vergelijkbaar zijn met de reguliere centra en dat personen kunnen worden ondergebracht in hotels in geval van overbevolking. Het rapport stelt dat de omstandigheden variëren naargelang de opvangfaciliteit (blz. 93).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Gelet op het voorgaande benadrukken we dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij niet om een specifieke reden naar België kwam. We wensen in dit verband te herhalen dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Voorts benadrukken we dat Frankrijk zich op 07.12.2020 uitdrukkelijk verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij sinds februari 2019 een relatie heeft met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft. We wijzen erop dat niet blijkt dat de betrokken vrouw kan worden beschouwd als "gezinslid" van de betrokkene, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene geeft aan dat ze pas sinds februari 2019 een relatie hebben en zij niet getrouwd zijn. Er is geen sprake van een duurzame relatie zoals aangegeven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verordening (EU) nr. 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Aangezien de betrokken vrouw ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing. We herhalen in dit verband ook dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. We herhalen dat de Franse instanties op 07.12.2020 uitdrukkelijk hebben aangegeven verantwoordelijk te zijn voor het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden

die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (blz. 96). Het stelt dat asielzoekers in de gewone procedure via het PUMA-systeem (de universele zorgverzekering) toegang hebben tot gezondheidszorg. Volgens het rapport werkt de toegang tot PUMA goed en is deze de afgelopen jaren verbeterd, maar zou de nieuwe wachttijd van drie maanden voor toegang tot het systeem de toegang tot gezondheidszorg kunnen beïnvloeden (blz. 96). In dat verband wensen we erop te wijzen dat het rapport meldt dat personen die dringend medische zorg nodig hebben maar nog geen toegang hebben tot de zorgverzekering, zich kunnen richten tot de PASS-diensten in ziekenhuizen (blz. 96). Het rapport stelt dat dat asielzoekers die zijn afgewezen tot zes maanden na het vervallen van hun attest onder PUMA vallen en dat zij daarna in het kader van de AME-regeling kosteloze behandeling kunnen krijgen van dokters en in ziekenhuizen (blz. 96). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale behoeften wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken verder op dat de Franse autoriteiten minstens zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico van schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten (4).

(...)"

Op 6 mei 2021 werd verzoeker gehoord door de politiezone Brussel-West. Hij verklaarde dat hij in België was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en dat hij reeds geprobeerd heeft om in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij verklaarde dat hij sinds 1 jaar en 2 maanden een relatie heeft met mevrouw K. N.

Op 6 mei 2021 werd de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Tegen die beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder rolnummer 260 604.

Op 6 mei 2021 stelde de centrumarts een attest *fit-to-fly* op. Er is een vlucht voorzien op 21 mei 2021.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen inzake de voorlopige maatregelen luiden als volgt:

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij:

“1. Monsieur A. A. (...), né le 1er janvier 1992, à Cefadera (Ethiopie) est de nationalité éthiopienne.

2. Le 6 novembre 2020, le requérant introduit une demande de protection internationale sur le territoire belge.

3. A une date incertaine, la partie adverse consulte la banque de données européenne d'empreintes digitales « Eurodac » et constate que le requérant aurait introduit plusieurs demandes d'asile depuis 2015.

4. Une première demande aurait été introduite en Norvège, le 7 octobre 2015 ; une seconde en Italie, le 31 mars 2016 ; une troisième en Suisse, le 7 octobre 2016 ; une quatrième en Allemagne le 17 octobre 2016 ; et enfin, une cinquième en France le 12 septembre 2017.

5. Le 30 novembre 2020, la partie adverse adresse une demande de reprise en charge aux autorités françaises sur base de l'article 18(1) d du Règlement 604/2013.

6. Le 7 décembre 2020, les autorités françaises marquent leur accord pour la prise en charge du requérant sur base du même article.

7. Le 18 décembre 2020, le requérant est entendu par les services de la partie adverse et affirme entretenir une relation amoureuse avec Madame N. K. (...) depuis février 2019.

8. Le mardi 19 janvier 2021, la partie adverse prend à l'encontre de la partie requérante une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater). Cette décision lui est notifiée le vendredi 27 janvier 2021, conformément à l'article 39/57, §2, 2° de la loi du 15 décembre 1980.

9. Le 19 février 2021, un recours en suspension et annulation devant le Conseil du Contentieux des Étrangers est introduit par le requérant à l'encontre de la décision du 19 janvier 2021. Ce recours, actuellement pendant devant Votre Conseil, porte le numéro de rôle CCE 257.336.

10. Le 6 mai 2021, la partie adverse prend à l'encontre de la partie requérante une décision de reconduite à la frontière avec maintien dans un lieu déterminé en vue de sa remise vers l'État Membre Responsable.

11. Il convient de rappeler que, à l'appui de son recours en suspension susvisé et actuellement pendant devant Votre Conseil, le requérant invoquait notamment ceci au sujet de l'exécution immédiate de l'annexe 26 quater lui notifiée :

« Force est de constater que l'exécution de la décision attaquée entraînerait dans le chef de la partie requérante un préjudice grave difficilement réparable, en ce qu'elle emporte un risque de violation grave et irréversible de l'article 3 et de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

En effet, vu le contexte pandémique actuel lié au coronavirus, qui touche particulièrement la France, ainsi que les difficultés évoquées en termes de conditions d'accueil des demandeurs d'asile, le risque de traitement inhumain et dégradant est manifeste.

En outre, le requérant entraînant des liens personnels étroits avec Madame N. K. (...), l'exécution de cette décision priverait, l'exécution immédiate de la décision attaquée anéantirait leur vie familiale.

Dès lors, outre que les moyens exposés sont sérieux, il y a lieu de constater le caractère grave difficilement réparable du préjudice qu'entraînerait pour la partie requérante un transfert vers la France afin que celle-ci traite de sa demande de protection internationale.

12. Il est indéniable que ce risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, liée à la pandémie actuelle sévissant tant en France qu'en Belgique, reste actuellement plus que présent.

13. En outre, l'intensité de la relation sentimentale avec Madame N. K. (...) n'a fait que se renforcer depuis l'adoption de l'annexe 26 quater. Leur cohabitation a perduré pendant le confinement, de sorte que le requérant et sa compagne font montre de liens de dépendance plus forts que les liens affectifs normaux. Ce qui relève dès lors du champ d'application de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme. L'atteinte portée à leur vie privée et familiale revêt un caractère indubitablement disproportionné.

14. En outre, l'exécution immédiate de la décision entraînerait une violation de son droit au recours effectif, qui lui est garanti par l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme. En étant éloigné du territoire belge, la procédure pendante devant Votre Conseil serait rejetée à défaut d'intérêt. Une représentation du requérant par un conseil ne changerait rien à cet état de fait, de sorte que celui-ci n'aurait pas été mis en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses droits. Partant, la demande de mesures urgentes et provisoires est fondée."

2.3. Zoals duidelijk blijkt, is de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent geworden vanaf 6 mei 2021. Verzoekende partij heeft de vordering tot het versneld behandeld zien van zijn vordering tot schorsing ingediend op 11 mei 2021. De vordering werd aldus tijdig ingediend.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

Wat de vraag tot het opleggen van een dwangsom betreft, volstaat de vaststelling dat dit niet is voorzien.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2 eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);

2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l’Homme ;

Articles 4 et 7 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne ; Articles 3.2, 17.1, 18, 27 et 29 du Règlement (UE) 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l’État membre responsable de l’examen d’une demande de protection internationale introduite dans l’un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (refonte) (ci-après « Règlement Dublin III ») ;

Articles 18 et 19 de la directive 2013/33/UE du parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant des normes pour l’accueil des personnes demandant la protection internationale ;

- Articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

- Articles 51/5, 51/6, 51/7 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers ;

Principes généraux de bonne administration, en particulier le principe de prudence, de soin et de minutie ;

- Erreur manifeste d’appréciation ;

1. La partie adverse prend à l’encontre de Monsieur A. A. une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) au motif qu’il ressortirait d’une consultation de la banque de données européenne d’empreintes digitales « Eurodac » que le requérant aurait introduit une demande d’asile en France le 12 septembre 2017.

Elle affirme qu’une demande de prise en charge aux autorités françaises aurait été effectuée en date du 30 novembre 2020 conformément à l’article 18-1-d du Règlement 604/2013, dit « Dublin III », et qu’elle aurait été acceptée par lesdites autorités en date du 7 décembre 2020.

Elle estime par ailleurs que la décision attaquée n’emporterait pas de risque de violation de l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’Homme, ni de l’article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne en ce que le requérant ne démontre pas de situations concrètes pendant son séjour en France qui l’auraient exposé à des traitements inhumains ou dégradants et qui permettrait de penser que son transfert en France représenterait un risque réel.

Force est de constater que, ce faisant, la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée, de sorte qu’elle est entachée d’une erreur manifeste d’appréciation.

2. La partie adverse motive la décision attaquée en soulignant que, bien qu’il existe en France des problèmes ponctuels en ce qui concerne l’accueil et l’assistance des demandeurs d’asile, l’accueil global qui leur est réservé serait suffisant et comparable à ce qu’offre les autres États Membres.

Elle fonde également sa décision sur le fait qu’il n’y aurait pas, dans le chef de la partie requérante, de vulnérabilité particulière en ce qui concerne son état de santé. Elle souligne, en outre, qu’il n’existerait pas de raisons de croire que le transfert du requérant l’exposerait à un risque de traitement inhumain ou dégradant ou qu’il n’aurait pas accès à l’aide médicale urgente.

Elle en conclut que :

« Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reël risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest »

Or il s’agit là incontestablement d’une erreur manifeste d’appréciation. En effet, la motivation de la partie adverse ne prend nullement en compte la situation sanitaire liée à la pandémie du Covid-19 pour fonder valablement la décision attaquée.

L’article 29 du Règlement 604/2013 visé au moyen dispose notamment ceci :

« 1. Le transfert du demandeur ou d’une autre personne visée à l’article 18, paragraphe 1, point c) ou d), de l’État membre requérant vers l’État membre responsable s’effectue conformément au droit national de l’État membre requérant, après concertation entre les États membres concernés, dès qu’il est matériellement possible et, au plus tard, dans un délai de six mois à compter de l’acceptation par un autre État membre de la requête aux fins de prise en charge ou de reprise en charge de la personne concernée ou de la décision définitive sur le recours ou la révision lorsque l’effet suspensif est accordé conformément à l’article 27, paragraphe 3. »

Il convient de rappeler que, dans son arrêt C. K. et autres contre la République de Slovaquie (CJUE, C-578/16 du 16 février 2017), la Cour de Justice de l’Union européenne a jugé ce qui suit :

« Dès lors qu'un demandeur d'asile produit, en particulier dans le cadre du recours effectif que lui garantit l'article 27 du règlement Dublin III, des éléments objectifs, tels que des attestations médicales établies au sujet de sa personne, de nature à démontrer la gravité particulière de son état de santé et les conséquences significatives et irrémédiables que pourrait entraîner un transfert sur celui-ci, les autorités de l'État membre concerné, y compris ses juridictions, ne sauraient ignorer ces éléments. Elles sont, au contraire, tenues d'apprécier le risque que de telles conséquences se réalisent lorsqu'elles décident du transfert de l'intéressé ou, s'agissant d'une juridiction, de la légalité d'une décision de transfert, dès lors que l'exécution de cette décision pourrait conduire à un traitement inhumain ou dégradant de celui-ci.

76. Il appartiendrait alors à ces autorités d'éliminer tout doute sérieux concernant l'impact du transfert sur l'état de santé de l'intéressé. Il convient à cet égard, en particulier lorsqu'il s'agit d'une affection grave d'ordre psychiatrique, de ne pas s'arrêter aux seules conséquences du transport physique de la personne concernée d'un

État membre à un autre, mais de prendre en considération l'ensemble de conséquences significatives et irrémédiables qui résulteraient du transfert. »

La Cour Européenne des droits de l'homme tient un raisonnement similaire dans ses arrêts *Y. contre Russie* (CEDH, Affaire *Y. Russie* du 4 décembre 2008, § 78) et *Saadi c. Italie*. (CEDH, *Saadi c. Italie* du 28 février 2008). Elle juge en effet ce qui suit :

« 130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé ».

En outre, dans une communication de la Commission visant à fournir des orientations relatives à la mise en œuvre des dispositions pertinentes de l'UE régissant les procédures d'asile et de retour et à la réinstallation durant la pandémie de Covid-19, la Commission recommande que :

« Avant d'effectuer tout transfert, les États membres devraient tenir compte de la situation liée à la COVID-19, y compris celle résultant de la forte pression exercée sur le système de santé, dans l'État membre responsable ».

Compte tenu de ces enseignements, le requérant se réserve le droit d'ajouter en cours de procédure de nouveaux éléments probants tendant à attester du risque qu'il encourt en cas de transfert vers la France.

La partie adverse ne peut faire fi de la pandémie actuelle de Coronavirus qui sévit en Europe actuellement, et particulièrement en France. Il s'agit en effet d'un élément capital afin de vérifier si le requérant ne sera pas soumis à des traitements inhumains ou dégradants en cas de transfert vers la France.

Depuis mars 2020, la situation épidémiologique en France est particulièrement inquiétante. Avec plus de 2 350 000 décès, la pandémie de covid-19 se place déjà parmi les catastrophes sanitaires les plus meurtrières depuis 50 ans . La situation ne semble pas s'être améliorée depuis mars 2020 à tel point que, le 29 janvier 2021, le premier ministre Jean Castex annonçait un durcissement des mesures avec notamment l'obligation pour toute personne souhaitant entrer sur le territoire français, une obligation de se soumettre à un test PCR .

Par conséquent, la pandémie est loin d'être éradiquée en France.

A cet égard, les demandeurs d'asile se trouvent dans une situation particulièrement vulnérable . Il convient d'ailleurs de rappeler que, dans son arrêt n° 245.733 du 8 décembre 2020, Votre Conseil a jugé ce qui suit :

« Concernant plus particulièrement la situation sanitaire en France et ses conséquences sur les demandeurs de protection internationale, il apparaît que les autorités françaises ne sont pas en mesure d'assurer la sécurité et des conditions d'accueil conformes aux exigences de l'article 3 de la CEDH.

(...)

Au vue de la situation sanitaire en France, les difficultés rencontrées par les demandeurs de protection internationale risquent de perdurer encore un temps. Comment va se passer la reprise d'activité ? Va-t-il y avoir un effet d'engorgement et de surcharge de travail des services administratifs ? Comment seront rattrapés les dossiers alors que les services sont soumis à des contraintes restrictives liées au coronavirus (réduction des capacités d'accueil, réduction des effectifs, etc...) ? »

Il est clair que dans ces conditions, et au vu du contexte actuel, tout transfert d'un demandeur d'asile, qu'il se fasse par route ou par transport aérien, est de nature à accroître dangereusement le risque de contamination au Coronavirus, et d'engendrer un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme dans le chef du requérant.

La défaillance qui caractérise actuellement la France revêt un caractère systémique, dès lors qu'elle touche indistinctement l'ensemble du territoire français, et engendrera des conséquences négatives à long terme.

Il est donc clair, à l'aune de ces faits, qu'il résulterait d'un transfert en France un risque de violation flagrante de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme dans le chef du requérant. Dès lors, un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme existe en cas de transfert vers la France.

Les faits évoqués ci-dessus induisent en outre que la situation d'accueil des demandeurs d'asile en France est à même d'être assimilée à une défaillance systémique dans les conditions d'accueil des candidats à l'asile, de sorte qu'elle contrevient au prescrit de l'article 3.2 du Règlement 604/2013.

À tout le moins la partie adverse devait-elle prendre les précautions requises par leur situation particulière du requérant auprès des autorités françaises, ce qu'elle est restée en défaut de faire.

Or, elle n'a fait montre d'aucune mesure de prudence particulière et n'a demandé aucune garantie aux autorités françaises. En outre, la partie adverse n'a nullement motivé la décision attaquée à cet égard, de sorte que les dispositions visées au moyen sont méconnues.

En ne tenant pas compte de la pandémie de coronavirus qui sévit en Europe, la partie adverse a méconnu les dispositions du Règlement Dublin III visées au moyen en ce qu'elle n'a pas permis de « vérifier si l'état de santé de la personne en cause pourra être sauvegardé de manière appropriée et suffisante en prenant les précautions envisagées par le règlement Dublin III et, dans l'affirmative, mettre en œuvre ces précautions ».

Enfin, en ne prenant pas en considération la situation de crise liée au COVID-19 pour valablement motiver sa décision, la partie adverse a dès lors violé les principes généraux de bonne administration, en particulier ceux de prudence, de soin et de minutie, tels que visés aux moyens.

3. La partie adverse fonde également sa décision sur le fait que le requérant ne peut pas être considéré comme « membre de la famille » de Madame K. N., citoyenne européenne, au sens de l'article 2(g) du Règlement 604/2013. Elle motive sa décision comme suit :

« De betrokkene verklaarde dat hij sinds februari 2019 een relatie heeft met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft. We wijzen erop dat niet blijkt dat de betrokken vrouw kan worden beschouwd als "gezinslid" van de betrokkene, zoals omschreven in artikel 2 g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene geeft aan dat ze pas sinds februari 2019 een relatie hebben en zij niet getrouwd zijn. Er is geen sprake van een duurzame relatie zoals aangegeven in artikel 2 g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 ».

Il s'agit là d'une erreur manifeste d'appréciation ainsi que d'une violation du principe de motivation formelle des actes administratifs. En effet, par sa décision, la partie adverse omet de motiver sa décision au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne.

Pourtant, il convient de rappeler que le considérant 14 du Règlement Dublin III précise que :

« Conformément à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, le respect de la vie familiale devrait être une considération primordiale pour les États membres lors de l'application du présent règlement. »

En outre, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance (...) »

Au même titre, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne prévoit que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications. »

Tant la Convention européenne des droits de l'Homme que la Charte des droits fondamentaux sont d'application en immédiate en droit belge. Il convient donc de les appliquer.

En omettant de motiver sa décision sur ces points, la partie adverse méconnaît donc le prescrit du considérant 14 du Règlement Dublin III ainsi que celui de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux.

En effet, en l'espèce, il y a lieu de constater que la partie adverse ne prend nullement en compte l'existence d'une vie familiale entre l'intéressé et sa compagne, Madame N. K. et se contente de balayer cet argument en considérant que leur relation, « ne dure que depuis février 2019 ». La partie adverse ne motive pas suffisamment la raison pour laquelle il convient d'écarter cet argument.

De fait, la relation entre Madame N. K. et le requérant dure depuis 2 ans maintenant. Ils habitent ensemble depuis le 13 mars 2020. Comme il ressort de la pièce n° 3, Madame N. K. affirme que « des sentiments profonds » sont nés entre elle et le requérant et qu'ils ont des projets de mariage et d'enfant.

Ces éléments prouvent que le requérant et sa compagne entretiennent incontestablement des liens personnels étroits, autres que des liens affectifs normaux, et qu'il existe dès lors bel et bien une vie familiale (Voy. CEDH, L. c. Pays Bas, arrêt du 1er juin 2004 (n° 45582/99, § 36)).

La partie adverse n'ignorait nullement la relation existante entre le requérant et sa compagne. Pourtant, elle évite de s'attarder sur ce point.

Aux vues de ces constatations, il est clair que la décision attaquée risque d'anéantir leur vie privée et familiale en éloignant les partenaires pour une durée indéterminée, dès lors que le requérant serait forcé de quitter le territoire belge. Le maintien de leur relation serait rendu d'autant plus difficile par la pandémie actuelle qui limite les possibilités de déplacement. Pourtant, aucun argument soulevé par la partie adverse ne témoigne de sa prise en compte du droit au respect de la vie privée et familiale.

En ce qu'elle ne rencontre et ne répond nullement à ce « grief défendable » qui tient au droit à la vie privée et familiale du requérant, la partie adverse a, par la décision attaquée, méconnu les exigences les plus élémentaires de motivation tant formelle que matérielle, de sorte qu'elle a contrevenu aux dispositions visées au moyen.

En outre, la décision attaquée porte, indéniablement, une atteinte absolument disproportionnée au droit que leur reconnaissent l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne précités, de sorte qu'elle méconnaît à n'en pas douter le prescrit de cet article."

3.2.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de Covid-19-pandemie. Hij verwijst de situatie in Frankrijk m.b.t. Covid-19 en stelt dat die niet verbeterd is sedert maart 2020. Hij verwijst naar een arrest van de Raad van 8 december 2020 met nr. 245 733 waarin werd geoordeeld dat m.b.t. de gezondheidssituatie de Franse autoriteiten niet in staat lijken om veiligheid en aangepaste opvang te bieden vereist door artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij zou geen enkele garantie hebben gevraagd aan de Franse autoriteiten. De motivering, m.b.t. zijn partner, zou stereotiep zijn. Er zou geen rekening gehouden zijn met het gezinsleven dat hij vormt met zijn partner, mevr. K. Hun relatie zou reeds 2 jaar duren en ze zouden samenwonen sedert 13 maart 2020. Zijn partner zou verklaard hebben dat het gaat om diepe gevoelens en ze maken plannen voor een huwelijk en kinderen.

De Franse instanties stemden op 7 december 2020 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III Verordening, dat luidt als volgt:

"de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Artikel 18(2) van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Uit het voorgaande volgt dat de gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties onderzocht werd en niet gegrond werd bevonden. Verzoeker betwist niet dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker betwist evenmin de verantwoordelijkheid van de Franse autoriteiten.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met verzoekers persoonlijke verklaringen en redenen waarom hij niet wenst terug te keren naar Frankrijk, namelijk omdat zijn verzoek er al werd afgewezen. Hieromtrent luidt de beslissing als volgt:

"De betrokkene verklaarde dat hij niet wenst terug te keren naar Frankrijk omdat hij er al werd afgewezen. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We wijzen erop dat Frankrijk verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als

persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst."

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat voorgaande motivering niet correct zou zijn. Hij gaat immers niet meer in op zijn persoonlijke ervaringen in Frankrijk en verschaft op geen enkele manier bijkomende informatie omtrent het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming door de Franse autoriteiten niet behandeld zou zijn conform de internationale standaarden.

Vervolgens werd in de bijlage 26^{quater} uitvoerig gemotiveerd omtrent de algemene situatie in Frankrijk, rekening houdend met en citerend uit het AIDA-rapport, *update* in 2020. De beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"We wensen te verwijzen naar het in 2020 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk ("Asylum Information Database - Country Report: France - 2019 Update" van Laurent Delbos), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2020 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. In het rapport wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen op dezelfde manier worden behandeld als de reguliere verzoeken. Het rapport maakt melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen, met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen (blz. 52-53). Het toont echter niet aan dat Dublin-terugkeerders worden uitgesloten van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. In verband met opvang wijzen we erop dat volgens het meest recente AIDA-rapport de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("Hébergement d'Urgence Dédié aux Demandeurs d'Asile"- HUDA, PRAHDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("Centres d'Accueil et d'Examen de Situation Administrative, CAES) heden een totale capaciteit kennen van 98.564 plaatsen (blz. 88), hetgeen een stijging betekent ten opzichte van 2018 (86.592). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra zijn gericht op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (blz. 89). Het rapport stelt dat ondanks de uitbreiding van de opvangcapaciteit en het in het leven roepen van nieuwe soorten opvangcentra, er in bepaalde regio's grote problemen blijven bestaan wat betreft opvang voor verzoekers om internationale bescherming (blz. 90-91). Hieromtrent wensen we op te merken dat de uitvoering van het nationale opvangsysteem volgens het rapport beoogt om zo veel mogelijk te voorkomen dat verzoekers geen opvang krijgen, maar dat lacunes op het vlak van capaciteit blijven bestaan (blz. 89). Daarnaast verwijzen we ook naar een decreet van de Franse autoriteiten (d.d. 01.06.2018) dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag voor verzoekers om internationale bescherming die toegang hebben tot de materiële opvangvoorzieningen maar nog geen plaats hebben kunnen verkrijgen in het nationale systeem van opvang (<http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/france-increase-allowance-asylum-seekers-withoutaccommodation>, 01.06.2018). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Volgens het rapport zijn de omstandigheden in de CADA toereikend en is er geen sprake van overbevolking. Het rapport stelt dat deze centra proper zijn en voldoende sanitaire faciliteiten hebben en het personeel is opgeleid (blz. 91-93). Wat de noodopvangcentra betreft, stelt het rapport dat de omstandigheden er vergelijkbaar zijn met de reguliere centra en dat personen kunnen worden ondergebracht in hotels in geval van overbevolking. Het rapport stelt dat de omstandigheden variëren naargelang de opvangfaciliteit (blz. 93). We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van

Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Gelet op het voorgaande benadrukken we dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Verzoeker brengt geen enkel element aan dat ingaat tegen voorgaande beoordeling van de algemene situatie in Frankrijk, afgeleid uit het AIDA-rapport.

Waar verzoeker zijn kritiek toespitst op de covid-19-pandemie, dient opgemerkt te worden dat hij niet aantoonde dat Dublinoverdrachten in strijd zouden zijn met de geldende regelgeving inzake reizen. Verzoeker, die verklaarde in goede gezondheid te verkeren en een leeftijd heeft van 29 jaar, toont niet aan dat hij door de overdracht zijn gezondheid in gevaar zou brengen. Bovendien gelden er tal van maatregelen om het risico op besmetting te beperken. Verzoeker wordt van zijn vrijheid beroofd met het oog op de overdracht aan de Franse autoriteiten, waardoor kan worden aangenomen dat de maatregelen strikt zullen worden opgevolgd. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, heeft de coronacrisis niet tot gevolg dat alle lidstaten toepassing zouden moeten maken van de discretionaire clausule op grond van artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Waar hij de verwerende partij verwijt geen motivering te hebben opgenomen omtrent het Coronavirus, gaat hij eraan voorbij dat niet alleen Frankrijk, maar ook België en andere lidstaten te kampen hebben met het Coronavirus. Bovendien toont verzoeker niet aan dat Frankrijk geen maatregelen neemt om de verspreiding in te perken. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de Franse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het Coronavirus hun verplichtingen, die voortkomen uit de Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat de motivering aangaande zijn partner stereotiep zou zijn. De bestreden beslissing stelt het volgende aangaande de vermeende partner van verzoeker:

“De betrokkene verklaarde dat hij sinds februari 2019 een relatie heeft met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft. We wijzen erop dat niet blijkt dat de betrokken vrouw kan worden beschouwd als “gezinslid” van de betrokkene, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene geeft aan dat ze pas sinds februari 2019 een relatie hebben en zij niet getrouwd zijn. Er is geen sprake van een duurzame relatie zoals aangegeven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verordening (EU) nr. 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Aangezien de betrokken vrouw ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing. We herhalen in dit verband ook dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Artikel 2, Definities, van de Dublin III Verordening luidt:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder: (...)

g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

- de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;
- indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;
- indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk vaststelt dat verzoekers partner niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g), van de Verordening (EU) nr. 604/2013 omdat er geen sprake is van een duurzame relatie.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op 6 mei 2021 op de vraag *“Waarom bent u in België?”* antwoordt *“pour aller en Angleterre”*. Uit deze verklaring blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft om in België een duurzame relatie aan te gaan. Dit klemmt met het betoog in het verzoekschrift waar verzoeker stelt dat zijn partner verklaard heeft dat het gaat om diepe gevoelens en zij plannen maken voor kinderen en een huwelijk en hij al sedert 2019 met zijn partner een relatie zou hebben. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich bewust was van zijn illegaal verblijf en de verwerende partij voor een *fait accompli* plaatst. Het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven of het hebben van een duurzame relatie wordt niet aangetoond. Een loutere verwijzing naar een verklaring van zijn partner is niet voldoende om zich te kunnen beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat er geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden met betrekking tot zijn gezinsleven, dat met andere woorden de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van zijn dossier en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, is niet dienstig, nu verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met voornoemde partner, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan in dit verband dan ook niet voorhouden dat er een ernstige proportionaliteitsafweging dient te geschieden.

Het enig middel is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC